

ÖSSZEÁLLÍTOTTA: SELMECZI SZONJA (NINIÉL-NIENOR)

Ahogy a Krónikából már kiderült, ismét rengeteg dolog történt tolkienita körökben nemcsak Magyarországon, de szerte a világban is. Kicsit most a külföldi vonal felé kalandozunk, hiszen a beszámolók ebben a számban Angliáról, Szlovéniáról, Litvánriáról szólnak, az őszi találkozóról szlovák vendégek mesélték el élményeiket, sőt, a nyári tábor beszámolója egy gondori lány szemszögéből mutatja be a történeteket.

Tolkien-kiállítás Oxfordban

Írta: Simon Csaba Péter (fqqdk)

Bevallom, a 14 év alatt, amióta valami közöm van az MTT-hez, nem tanultam meg a tengwar írást és *A szilmarilok* elolvasásával nagyjából befejeződött a tolkien műveltségem tágítása. Ettől függetlenül – vagy talán épp ezért – nem tiltakoztam, mikor Szonja felvetette, hogy ha már úgyis Londonban leszünk egy musical és egy koncert miatt szeptember 15-én, mi lenne, ha másnap elugranánk Oxfordba, és megnéznénk a *Tolkien: Maker of Middle-earth* kiállítást.

A Bodleian Libraries szervezte egyedülálló kiállítás tárgyai nagyrészt a saját archívumukból, kisebb részben az Egyesült Államokbeli Marquette Egyetem gyűjteményéből, egyes kiállítási darabok pedig magángyűjteményekből származnak. Többségük legalább 26 éve nem kerülhetett átlagember szemé elé, és vannak köztük olyan elemek, amelyek Tolkien 1973-ban bekövetkezett halála óta most kerültek először egy légtérbe.

Előzetesen, online kellett regisztrálni és aztán fix időpontra érkezni, hogy egyidejűleg ne tartózkodjanak túl sokan az – egy nem túl tartalmas előszobát leszámítva – egyetlen teremre korlátozódó kiállítási térben.

Próbáltuk nagyjából értelmes sorrendben végigjárni a látványosságokat. Először Tolkien életéről olvastunk, fényképeket nézegettünk, aztán a rajongói levelekhez tévedtünk – különösen tetszett, ahogyan az örökké tökéletességre törekvő Professzor a tengwarral írtakat válaszaiban kíméletlenül kijavította, mintha dolgozatok lennének.

Nemcsak statikusan nézegethető darabokat találtunk, mint Tolkien írásztala, pipája vagy színesceruzái, hanem olyan interaktív elemeket is, mint a fejhallgatóval ellátott terminálok, ahol villámgyors tünde nyelvlecke volt

hozzáférhető, és a tanultakat egy kvízzel le is lehetett tesztelni, illetve meg lehetett hallgatni eredeti felvételeket arról, ahogyan Tolkien quenya verset olvas.

Volt több térkép is: egy nagy érintőképernyőn lehetett Középfölde kiemelt helyeit megtapogatni, és olvasni róluk. A kiállítótér közepét pedig egy háromdimenziós domborzati térkép foglalta el, amin a Frodó és társai által bejárt utakat lehetett megtekinteni. Itt viszonylag kevés időt töltöttem, annál többet bámultam viszont a kézzel rajzolt térképvázlatokat. Lenyűgözött a „verziókezelés”, ahogy bizonyos részeket Tolkien újra- és újrarázolt kisebb

setliken, és ráragasztotta őket a korábbi állapotra. Itt tudtam meg azt is, hogy nagyon odafigyelt arra, hogy a távolságok, amiket a Szövetség tagjai bejárnak a könyv lapjain, reálisak maradjanak, azaz senki ne tegyen meg nagyobb utat, mint amire fizikailag képes.

Nem csak térképeket rajzolt Tolkien saját kezével: láttunk újságpapírokra firkált mintáktól a saját gyerekeinek rajzolt képein át *A Gyűrűk Ura* borítótervéig rengeteg grafikát és festményt. Az i-re a pontot persze *A hobbit* borítóterve és a hozzá készült illusztrációk tették fel. A kedvencem itt az „ignore red” felirat volt, amivel a kiadó jelezte a nyomda számára, hogy *A hobbit* borítóján ne használják a Tolkien által eredetileg odaálmódott piros színt – ezzel csökkentve a költségeket.

Amennyire az elején meglepődtünk, hogy milyen kicsi a kiállításnak helyt adó terem, annyira megdöbbszünk onnan kilépve azon, hogy legalább másfél órát töltöttünk ott (de lehet, hogy majdnem kétót).

Sokféle apróságot vettünk magunknak és barátoknak, rokonoknak is ajándékba. Azt továbbra is tartom, hogy a szemüvegtok, amit ott beszereztem, az a legjobb dolog a világon.

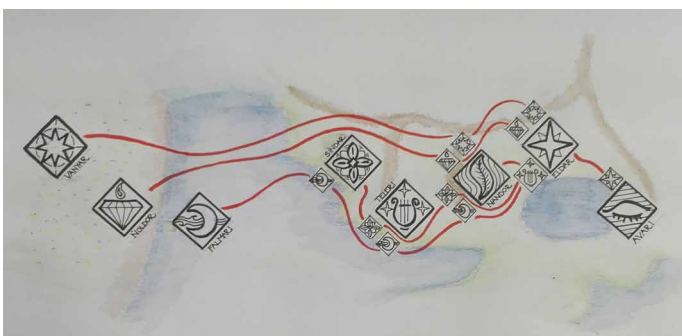
Fotó: Selmeczi Szonja (Níniel-Nienor)

Fotó: Selmeczi Szonja (Níniel-Nienor)

A könyvtárból kilépve az utunk egyenest az Eagle and Childba vezetett. Nem először fordultunk meg itt, de mindig felemelő érzés inni egy pint sört vagy cidert ott, ahol Tolkien és az inklingek is buliztak minden nap. Muszáj kiemelnem, hogy a konyhájuk is fantasztikus, mind a vega, mind a csirkés hamburger nagyon finom volt. Mivel még volt időnk a vonatig, amivel vissza szándékoztunk menni Londonba, így ebéd után elzarándokoltunk a Wolvercote temetőbe, ahol meglátogattuk Tolkien és Edith sírját, ezzel zárva a kis magánjellegű kultúrkommandókat. Jó volt látni, hogy mennyien járnak erre, és teszik tiszteletüket mind a mai napig, aranyos kis apróságokat, mathomokat hagyva a síron. Ahogy elhelyeztem a saját ajándékom, engem is elöntöttek az emlékek és az érzések, hogy mennyi mindent köszönhetek a Professzornak: a könyvbe bújós perceként barátokat, ismerősöket... Egészen meghatódtam.

A kiállítás rövid szünet után megtekinthető lesz egy darabig New Yorkban, majd később, valamikor 2019 végén Párizsban is. Aki pedig nem az a külföldön kiállításra járó típus, de tud angolul, annak nagy szeretettel tudom javasolni a *Tolkien: Maker of Middle-earth* című könyvet, amelyben megtalálható szinte minden, ami a kiállításon látható volt.

Kép: Sági Kiss Dániel (Alew)

Ifjúsági csere Litvániában (2018. július 13–22.)

Írta: Bélteki Dorka (MorDorka) és Zsófi (Niphredil)

A harmadkor 2510. esztendejében keletlakók és orkok hordái támadtak Gondorra. Cirion helytartó segítséget kért az éothéodoktól, s az meg is érkezett Eorl vezetésével. A Celebrant mezei csatában legyőzték az orkokat, és visszaszorították a keletlakókat. Hálából Cirion Eorl népének ajándékozta a Calenardhon földjét, ahol az eorlfiak le is telepedtek. Így jött létre Lovasvég, azaz Rohan. De a valóság sosem olyan egyszerű, ahogy a krónikások írják: a két uralkodó egyezsége után harcok és békekötések sora következett, mire megszilárdult az új rend, hiszen az a föld nem volt teljesen lakatlan, ahogy Cirion gondolta. A bennszülött drúadanoknak és az új hazát kereső keletlakóknak is volt beleszólásuk Rohan megalapításába. A hús-vér emberek mellett lápi lidércek és éles fogú bestiák is sokat alakították az eseményeket.

Fotó: Tolkien Lietuva

Ebbe a történetbe csöppentünk bele a július 13–22. között tartott nemzetközi Tolkien LARP-on, vagyis élő szerepjátékon. A rendezvényt a Litván Tolkien Társaság, a magyar Erdőmentők és a lett Kalandozók Céhe rendezte meg a litvániai Labanoras melletti erdőben. Valójában nem az erdőben laktunk, hanem egy takaros táborhelyen, de a játék idejére mondhatni beköltöztünk a fák közé.

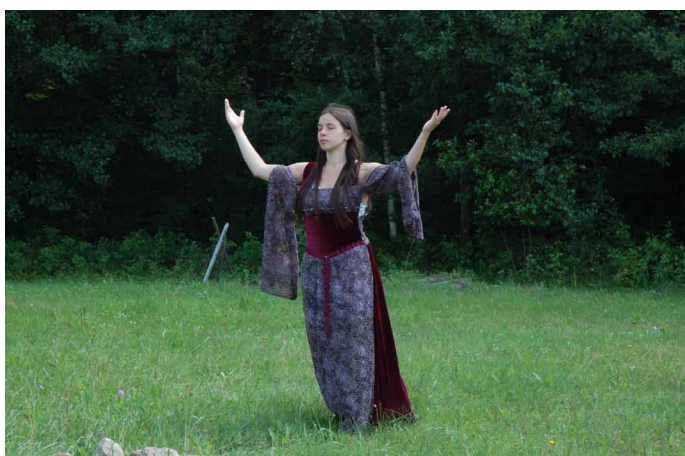
A drúadanokat, keletlakókat és éothéodokat a valóságban is három nép alkotta: mindegyik csapatban egyenlő arányban voltak litvánok, lettek és magyarok. A tábor tíz napja alatt közösen kellett felépítenünk népeink történelmét, hagyományait, szokásait és akár belső ellentéit, miközben egymás kultúráját is jobban megismertük.

Az első hat nap workshopokkal és bemutatóestekkel telt. A foglalkozásokat szervezők és táborozók tartották, a csapatépítő játékoktól kezdve a jelmezvarráson és mítoszteremtésen át a szerepjátékos harc szabályaiig. Valaki

mindig dolgozott az erdőben is az erődökön, ugyanis ezeket is teljes egészében nekünk kellett felépítenünk.

Esténként a három ország kultúrájával ismerkedtünk: megkóstoltuk a céklalevest, tanultunk egy mondókát a kikelő magról, énekeltünk és táncoltunk, betekintést nyertünk az igeragozás rejtelseibe, tradicionális játékokat játszottunk, vagy éppen új játékokat találtunk ki.

A hatodik napra minden készen állt a LARP elkezdéséhez. Nem kellett hozzá sok idő, hogy belerázódjunk, és egy izgalmas történetet építettünk fel, amiből mindenki kivethette a részét: három nap alatt három év múlt el Calenardhonban.

Fotó: Tolkien Lietuva

Az erődünk egy jól védhető dombocskán volt, mocsárral körbevéve. Felfedeztük a környéket, és felvettük a kapcsolatot a többi néppel is: a drúadanokkal barátságos viszonyt ápoltunk, a keletlakókkal egészséges semlegeségben egyeztünk meg. A lidércek időről időre visszatértek, az utazókat útonállók fenyegették.

Sok kaland, harc és ármány után népeink erősen megfogyatkoztak. Az egyik drúadan sámán álmot látott egy sárkányról. Úgy gondolta, elébe megy a veszélynek: összegyűjtött minden harcost és varázstudót egy hatalmas, öreg fa köré, ahol megidéztek a fenevadat. Szörnyűséges lápi lidércek jelentek meg, akiken a penge nem ejtett sebet, ámde időről időre vissza kellett térniük a fához, hogy erőt gyűjtsenek. Aztán megjelent a tűzköpő féreg is. Az összes íjász nyila rászegződött, pillanatok alatt leterítették. A kardvívók a lidércekkal harcoltak, miközben pár drúadan népük minden elvét meghazudtolva kivágta a fát, mely minden gonoszság forrása volt. Nem ez volt az első csata, amióta Cirion Eorlnak adományozta Calenardhont, de ez volt a legvéresebb s a legutolsó is ebben a történetben. Alig maroknyian maradtunk. Ki-ki vérmérsékletének megfelelően a halottait gyászolta, győzelmi ünnepet ült vagy gyakorlatiasan begyűjtötte a termést, és felkészült a

közélgő télre. A három nép ezután már sosem fordult egymás ellen, sőt, keveredtek, és lassan, a hosszú évek során szinte egy néppé olvadtak össze.

VLS 20 – Születésnap Völgyzugolyban (2018. július 19–22.)

Írta: Kálmán Dániel (Ben)

Erdővel tarkított zöld dombvidéken, kis falvakon halad keresztül az út – amelynek, mint tudjuk, vége nincs soha – Alsó-Krajna szívében. Itt, Ljubjanától jó két órányira délre, egy kis vadászházban tartotta július 19–22. között a nagy éves találkozóját (*Veliko letno srečanje*, VLS) a Gil-galad Szlovén Tolkien Társaság (*Slovensko Tolkienovo društvo Gil-galad*). Az idei alkalom különlegessége, hogy a Társaság idén lett húszéves. Magyar szempontból is évfordulós alkalom volt ez, hiszen éppen tíz éve, hogy a Magyar Tolkien Társaság tagjai először vettek részt a VLS-en. Az idei ötfős MTT-s küldöttség – Kincső, Metaflora, Virág, Ankalimon és én – mellett a Szlovák Tolkien Társaság (*Spoločenstvo Tolkiena*) négy tagjából állt a külföldi „vendégsereg”.

A kötetlen beszélgetések (este, tábortűz körül vagy csak úgy) mellett a néhány nap alatt számos programon vehettünk részt: volt kvíz szívatósnál szívatósabb kérdésekkel, kreatív foglalkozások (kalligráfia, mécesstartó készítése), workshopok (a zene Tolkien műveiben, Tolkien-versek rajongói megzenésítései), a korábbi VLS-ekről készült videókból összeállított filmvetítés. Játékok is voltak, mint az elmaradhatatlan club fighting és a frizbol, de volt új szórakozás is: ilyen a vikingsakk néven is ismert kubb középföldésített változata. A szabályok változtatlanok: két szembenálló csapatnak kell eltalálnia az ellenfél

Fotó: Orthmayr Flóra (Metaflora)

Fotó: Blaž Berlec

Fotó: Blaž Berlec

öt-öt bástyáját, illetve a közepén álló királyt, csapatonként három dobófavál – a bástyák azonban *A Gyűrűk Ura* jó, illetve rossz szereplői közül kerültek ki, közepén a király helyett Sauronnal.

A négynapos rendezvény csúcspontja a szombat esti ünneplés volt, többen csak erre, vagy ez előtt nem sokkal érkeztek. A vadászház egy estére Völgyzugollyá változott, de a vacsora (és a köszöntők hossza) hobbitokra volt méretezve. Szlovén barátaink becsületére legyen mondva, hogy az összes beszéd angolul hangzott el, pusztán kilencünk – a két külföldi delegáció – kedvéért. Természetesen nem érkezünk üres kézzel: a *Lassi* legutóbbi számain és két üveg Unicumot vittünk ajándékba. (A szlovák delegáció egy házi készítésű, világító palantírt hozott.) Az este hivatalos részét egy baráti együttes koncertje zárta különféle ír népdalokkal, majd beszélgetés, club fighting, éneklés hajnalig.

Mindig érdekes belelátni egy külföldi társaság életébe, külföldi tolkienitákkal megismerkedni – a VLS a maga kötetlenségével és vendégszeretetével egy nagyon jó alkalom erre. Csak biztatni tudok mindenkit, aki fogékony az ilyesmire, hogy látogasson el egyszer.

Minas Anor (harmadkor 1447)

Tolkien Tábor – Rokonviszály (2018. augusztus 2–12.)

Írta: Tóth-Palásthy Luca (Laerthel)

Faelwen Pelargirban nőtt fel, majd nőül adták az umbari Amandilhoz. Sok csodát látott, sok veszélyt megélt férje oldalán, míg szét nem szakította őket a rokonviszály. Amandil Castamir flottájában szolgált Osgiliath ostromakor, s kis híján odaveszett a tűzvészben... Castamir békét és biztonságot ígér, Faelwent pedig kétségek gyötrik. Mindaddig hitt a Bitorlóval kapcsolatos híreszteléseknek, míg férje egy levelében be nem számolt róla, hogy Eldacar fia, Ornendil volt az, aki az első fáklyát vetette Osgiliathra. Amandil szerint Castamir sohasem akarta, hogy Osgiliath a tűz martaléka legyen...

Faelwen barátai úgy vélik, okosabb elhagyni a süllyedő hajót – de vajon hogyan dönt a bátyja, Gilidan, aki Pelargir színeit viseli?

Fekete köpenybe burkolóztam. Ha kérdezik, hová tűnt rólam az umbari vörös, azt mondtam volna, Feredirt gyászolom, vagy talán azt, hogy Gondort.

Alcar meg én némán vágunk át az árnyszabdalta sátrak közt, távol az italtól és a tánctól. Hirtelen megrohantak az előző esti ünnepség emlékei: színek, hangok, arcok... Leithia és Feredir...

És vér. Rengeteg vér.

Újabb szisszenő lélegzet, újabb emlék: Eldacar kivont karddal áll a fővenyen, s mennydörgő hangon hirdeti Castamir híveinek ítéletét: halál. És mit ígér ezzel szemben Castamir? Kegyelmet mindazoknak, akik leteszik a fegyvert. Talán hazudik, Eldacar azonban említést sem tett kegyelemről. Melyik hát a jobb király: az ügyes politikus vagy a becsületes örült?

Honfitársaim a tábor szélén várakoztak. Néhol megmegvillant egy pelargiri köpeny fehér szegélye is, és hirtelen – megkönnyebbülésemre – bátyám hátába ütköztem.

Vezetőnk ekkor kiadta a parancsot: Indulás! A fáklyákat eloltottuk, a csillagok iránymutatására bízva magunkat. Nem maradt más dolgom, mint Gilidan kezébe kapaszkodva lopakodni a sötétben, s hallgatni Alcar fojtott szitkozódását a hátam mögött: hol gödörbe lépett, hol sípcsonton szúrta egy gyökér, hol éji bogár akadt a hajába. Hiába, mi hajós népek nem arra születünk, hogy az erdőt járjuk...

Egy ponton megálltunk, és elrejtőztünk. Vártuk, hogy jöjjön az őrség, és összetűzésbe keveredjen Castamir küldöttségével, akik szemközt várakoztak. Talán ez volt az este legszörnyűbb pontja: várni, és tudni, hogy az örök a halálukba menetelnek, csak mert Eldacar képtelen a kegyelemre... Talán köztük volt az a Minas Anor-i úr is, aki

Fotó: Tuska Miklós (Adim)

a csillagokról mesélt nekem, vagy az osgiathi asszony, aki teával kínált.

Háromszor rezzentem össze, mert azt hittem, itt az idő, és háromszor lélegeztem fel, amikor végül semmi sem történt. Végül imbolygó fényt vettem észre a sűrűben: az őrség első fáklyája volt az. Castamir emberei előjöttek, s a két csapat rövid szóváltásba bonyolódott, majd közelharc kezdődött: vezetőnk ekkor jelt adott, és elindultunk. Bizonyára így kell történnie, gondoltam, hogy egyik oldalamon Alcarral, másik oldalamon Gilidannal meneteljek a halálba!

Ám a valák másként döntöttek. Utat találtunk a sűrűben, és az örök elmaradtak mögöttünk. Kapkodó lélegzetvételünkön kívül már jó ideje csak a tücsökzene volt hallható, mire elhittük, hogy megmenekültünk. Ezer gondolat kavargott a fejemben, de csak talpaltam tovább, s előttem lassan felsejlettek Castamir táborának fényei...

Fotó: Kiss Tünde

Őszi találkozó szlovák szemmel (2018. október 19–23.)

Írta: Ján Bakoš (Eruantalon) és Ondrej Majerník

Fordította: Szarvas Szilvia (Siss)

Péntek–vasárnap (írta: Eruantalon)

A Spoločenstvo Tolkiena idén két külföldi eseményre látogatott el (igazából háromra, de számunkra a prágai TolkienCon hazai pálya): a Szlovén Tolkien Társaság születésnapjára és a magyar barátaink által szervezett Kreatív Őszi Művészeti Találkozóra (KÖMT-re). Néhányunk számára ez volt az első ilyen esemény (Magyarországon), de Eruantalon (röviden Eru) már a harmadik KÖMT-jén vett részt.

Péntek délután ketten utaztunk Budapestre. Elsőként Eru érkezett meg, mivel teljesítenie kellett egy mellékküldetést: vissza kellett szereznie a jelmezét, ami júliusban Szlovéniában maradt. Fél tizenegy körül Shadow is befutott, a csodálatos vasútnak köszönhetően a vártnál csak

Fotó: Kostyál Zsigmond (Sú)

egy órával később, így el tudtuk érni az utolsó Dinnyésre tartó pénteki vonatot. A megérkezést követően Metaflora és Stara jött értünk, és elkocsikáztunk a KÖMT-nek otthont adó seregélyesi iskolába. A késő esti (vagy kora hajnali) órák új barátok megismerésével, mézsör melletti, mézsörrel szóló beszélgetéssel teltek.

Szombat reggel az 1980-as években Magyarországon használt számítógépekről szóló előadáson vettünk részt. Nagyon érdekes volt, és különösen jól szórakoztunk, mikor az ősrégi számítógépeket kellett a projektorhoz csatlakoztatni. A játékesztelés is jó móka volt.

Egy jó ebéd után pedig elkezdődtek a foglalkozások. Zsonglörködésre mentünk, ahol először elkészítettük saját poijainkat, majd megtanultuk a zsonglörködés alapjait. Ismét nagyon jól szórakoztunk, bár Eru keze felhőlyagosodott utána.

Este bál volt a Két Fa alatt. Eru felvette a szlovénoktól visszaszerzett jelmezt, és beállt néhány táncra. Jó ötlet volt „hivatalos kinézetű” bált tartani, a zeneválogatás pedig külön érdekes volt, mivel főleg keringőritmusú modern számokat (köztük több játék-, illetve filmbetétdalt) tartalmazott.

Vasárnap színre lépett belső hobbit-énünk: a főzőműhelyhez csatlakoztunk. Kedves hölgyekkel és urakkal készítettünk almacidert (rummal!), pásztorpitét és sütőtökös pitét. Minden olyan finom volt, hogy attól féltünk, az ebédnek már nem is marad hely. Ebéd után (ami végül csak befért) véget ért a KÖMT-látogatás első része: mivel Szlovákiában nem estek szünnapra a következő napok, Eru és Shadow kénytelenek voltak namáriét mondani régi és új barátainknak, majd hazatérni Szlovákiába. Helyettesítésükre azonban megérkezett Ondrej.

Vasárnap–kedd (írta: Ondrej)

Vonattal utaztam Brnóból Budapestre, majd később Dinnyésre. A vonatról eszembe jutott egy meszesi északi, Észtországba tett utazásom – nem ez volt az egyetlen alkalom a KÖMT-ön, amikor ez történt. Az első magyar, akivel találkoztam, Csaba volt, ő vitt engem az állomástól az iskolába. Itt belefutottam Metaflorába, Eruba és Shadow-ba. Mindent elmondtak, amiről tudnom kellett, én pedig érdeklődtem az érkezésem megelőző eseményekről. Délre járt az idő, így meg is ebédeltem a szlovákokkal.

Az idő csak úgy szaladt, és már mennem is kellett az első „rendbe”. Igen gondosan választottam ki otthon ezeket az órákat, így tudtam, hogy a „Képmesélők” rendjébe kell mennem. Remek választás volt. Nem szeretem a műtermi fotózást, nem is szoktam gyakran, mivel csak hobifotós vagyok. Ezért kicsit sajnáltam, hogy beltérben leszünk, mesterséges fényvel és sok utómunkával, de Súval vagy Szozsival dolgozni egészen más megvilágításba helyezte a dolgot. Úgy éreztem magam, mint hal a vízben, ugyanakkor sok olyasmi volt, amivel azelőtt sose próbálkoztam. Sajnálom, hogy előző nap nem lehettem ott, amikor Bálint volt a modell a vízi fotókhoz.

A következő esemény egy műhely volt, „óralap készítése pirográffal”. Emiatt eléggé izgultam, de nagyon vártam is, mert szeretek tűzzel dolgozni. Jó, ha valami el tudja

végezni a munkát az ember helyett, a tűz pedig hatalmas segítség, ha tudjuk, hogyan kell használni. Biztos voltam benne, hogy tudom, mi fog történni. Ó, az a pillanat, amikor beléptem a terembe: mekkorát tévedtem! Nem tűzzel, hanem hővel dolgoztunk.

Aznap este remek karaoke-buli volt. Átsétáltam az épület másik végébe, ahol már javában énekeltek, nagyon jól hangzott. Néhány szám után jött az a dal, amitől elolvadtam. Nem angol vagy magyar nyelvű volt, semmit sem tudtam róla. Elkezdtem figyelni a szövegre, és rájöttem, miért lágyultam el: egy észtlal volt. Hosszú idővel ezelőtt eltemettem magamban valamit. Azt hittem, ez a valami már meghalt, de az a dal megmutatta, hogy tévedtem.

A következő nap egészen más volt. Szinte egész nap a képeken dolgoztunk, 6-7 órán keresztül. Ahogy a többi rend tagjai, arra készültünk, hogy bemutassuk munkánk gyümölcsét a helyi színházteremben. Nagyon kellemes szórakozás volt. A táncot és a rövid színházi előadást emelném ki: utóbbival csak az volt a baj, hogy magyarul adták elő, így csak találgatni tudtam, miről szól.

Már csak egy dolog volt hátra az iskolába visszatérve: a buli. Úgy kezdődött, ahogy az előző este végződött: az első dal, amire emlékszem, a „Du hast” volt a Rammsteintől, ezt el is tudtam „énekelni” emlékezetből – és nem csak én. Sosem voltam nagy híve az ilyen buliknak, de élveztem, és főleg „táncoltam”. Meg nem tudnám mondani, hogy a vége nagyon késő éjjel vagy nagyon korán reggel érkezett-e el.

Na igen, az a reggel nem indult túl könnyen: nem véletlenül kezdődtek egy órával később a beütemezett programok. Most jógaórára mentem. Itt már majdnem problémát okoztak a nyelvi nehézségek, de ha valaki el akar valamit magyarázni, szavak nélkül is megteszi. Néhány napra lerobbantam, nem tudom, hogy a buli vagy a jógaóra volt-e az oka.

Szácok, klassz és jól működő a KÖMT, csupa kedves és segítőkész emberrel. Nagyon jópofa volt a borítékos ajándékozós dolog is. A sajátomban szlovák kekszet találtam, olyat, amelyet szeretek is. Lett néhány új barátom, és remélem, hogy hamarosan ismét találkozunk, legkésőbb a következő KÖMT-ön.

Fotó: Marik Anikó